

Христо Ботѣвъ.

дна нощъ — това било на 16 сръшчу 17 Май 1876 година — плувалъ по рѣката Дунавъ на нагорѣ параходътъ *Радеици*. Както обикновено, той пѣтувалъ и се спиралъ до всѣки градецъ ту лѣвия брѣгъ на рѣката, ту до дѣсния, за да взима пѣтници. Отъ всичкитѣ градове се качвали хора на парахода, но отъ къмъ влашкия брѣгъ тоя пѣтъ имало повече пѣтници. Отъ всѣки влашки край-дунавски градецъ се качвали на *Радеици* и по 30—40 души нѣкакви ужъ градинаре за да отиватъ въ Сърбия. Тѣзи градинаре товаряли на парахода и едни голѣми сандѣци отъ прости дѣски, въ които ужъ били тѣхнитѣ градинарски потрѣби: мотики, копачки, лопати, садилца, сѣмена и др.

Цѣла нощъ пѣтувалъ парахода и много пѣтници вземалъ.

Съмнѣло се. Дунавъ тихо шумѣлъ и прѣскалъ бѣла пѣна по гладкото си лице. Парахода тордо плувалъ съ своитѣ пѣтници. Къмъ 11 часа въ една параходна стаица се затворилъ единъ пѣтникъ, бързо отворилъ куфаря си, извадилъ нова прѣмѣна и се облѣкалъ. Облѣклото му било отъ сиво сукно, късо палто съ зелени ширити наоколо и по рѣжавитѣ напѣстрено; панталони